

Diana, bohyně lovu

Konec školního roku byl na dohled a všichni už se těšili na prázdniny.

„Budu mít samý,“ oznámila Pepina rodičům.

„Já taky budu mít samý!“ vřeštěla Mařinka.

„Jo, samý kulový,“ chechtal se Přemek. „Ve školce nic jiného nedávaj.“

Sám čekal dobré vysvědčení a v duchu už se viděl na diatáboře.

„Tak si vyberte, co byste chtěli za odměnu,“ navrhl tatínek velkoryse. „I Mařinka může, aby nepřišla zkrátka.“

„Bezva. Budu o tom přemýšlet,“ oznámila Pepina a zaplula do pokoje.

„Taky o tom budu přemýšlet,“ prohlásila důležitě Mařinka a zaplula za Pepinou.

Za dva dny se doma objevilo malé chlupaté stvoření.

„Co to je?“ vytřeštila maminka oči.

„To je naše odměna za dobré vysvědčení,“ oznámila Pepina.

„Ale... to je... to je...“ nemohla se maminka vymáčknot.

„To je pejsek, maminko,“ napověděla jí Mařinka snaživě.

„Ježiš, to vidím!“ odsekla maminka rozčileně. „Ale kde se tu vzal?“

„Spolužačka mi ho dala, protože jich doma měli pět,“ vysvětlovala Pepina. „Čtyři prodali a tenhle zbyl. Tak jsem se ho ujala, víš. Je to fenka a jmenuje se Diana. Podle bohyně lovu.“

„Takže jsi domů přinesla loveckého psa?“ popadla se maminka za hlavu.

„Nevím. Je to čistokrevný knírač. A už umí nedělat doma loužičky.“

„To je úžasné, že umí něco nedělat,“ poznamenala maminka kousavě.

„Knírači jsou náhodou chytrý plemeno,“ sehnul se Přemek k štěněti. „Dají se dobře vycvičit. Budeš koukat, co všechno se naučí.“

„Tak co?“ pohlédla Pepina prosebně na maminku. „Vid', že si ho necháme?“

„Pepino,“ nadechla se maminka. „Jsme s tatínkem rádi, že budeš mít pěkné vysvědčení. I Přemek, ačkoliv ve škole dost chyběl. Ale na dárku v podobě psa jsme se nedomluvili. Je mi líto, ale musíš ho vrátit.“

„Ne, mami, prosím,“ škemrala Pepina.

„Dianka bude hodná, vid', Dianko, řekni, že budeš hodná,“ přidala se Mařinka plačtivě k Pepině.

„Holky, nejde to. Podívejte, kolik je starostí s Přemkovou nemocí. Nemám čas věnovat se ještě psovi. A byt taky není nafukovací.“

„Já myslím, že většinou to už zvládám sám,“ ozval se Přemek dotčeně.

„A o Dianku se postaráme my,“ slibovala Pepina. „Budeme ji venčit a krmit a... všechno.“

Ale maminka zůstala neoblomná. Pepina musí psa vrátit.

„Jenže Renča není doma, mami. Odjeli někam na chatu,“ rozhodila Pepina bezmocně rukama. „Nemůžu ji teď nikam odnést.“

„Tak dobře,“ vzdychla maminka. „Vrátíš ji zítra.“

V noci vzbudily maminku divné zvuky. Jako by někdo škrábal na dveře ložnice.

„Jestli je to ten pes, tak...“

Sotva otevřela, knírač se vřítel do ložnice a vzápětí zase vyběhl ven. A znovu se vrátil.

„Já se z toho zblázním. Asi chce čurat,“ vzdychla maminka a zalomcovala tatínkem, jestli nechce jít venčit.

Nechtěl. Jenže pes nevedl maminku k východu z bytu, ale do Přemkova pokoje. Dveře byly pootevřené a ukázalo se, že Přemek fence večer ustlal deku vedle své postele. Proč ale ten pes tolik vyvádí?

„Přemku?“

Ani se nepohnul.

„Přemku, spíš?“ sáhla mu maminka na rameno.

Pyžamo měl úplně propocené. Dýchal mělce a neodpovídal. Nereagoval na nic.

„Panebože, je v bezvědomí!“ vyjekla maminka. „Václave!“ křikla na manžela a honem sáhla na poličku pro sadu na měření glykémie.

Hroživě nízká hodnota ji nenechala na pochybách. Znovu se pokusila syna probudit. Marně. Takže co teď? Glukagon! Odběhla do kuchyně pro oranžovou pohotovostní soupravu a dala Přemkovi injekci glukagonu, jak ji to v nemocnici naučili. Zabere to? Popadla mobil, že zavolá rychlou záchrannou službu, když vtom se Přemek konečně probral. To už kolem něj všichni stáli. Táta s malinovou šťávou přislazenou pro jistotu ještě medem a Pepina i Mařinka s nejlepšími poklady ze svých sladkých skrýší, aby mohl zahnat hypoglykémii. Máma držela v náručí štěně.

„Diana udělala loužičku?“ zablábolil Přemek ještě trochu neohrabaným jazykem.

„Ne. Diana ti zachránila život,“ hlesla maminka a začala plánovat, co všechno bude třeba pro nového člena rodiny nakoupit.

Vítejte v Mellitburku!

Začaly prázdniny. Pepina se nakonec rozhodla, že na tábor pojede taky, když se uvolnilo místo. Mařinku nevzali, byla ještě malá. Hořce to obřečela, ale nakonec uznala, že někdo musí mamince a tatínkovi pomoci s Dianiným výcvikem.

„To jsem zvědavá, kdo si koho ochočí dřív,“ ušklíbla se Pepina a Přemek pobaveně protočil oči.

Přemek s Pepinou zamávali tátovi, který se autem vracel domů, a každý s batohem na zádech přešli přes padací most k bráně středověké tvrze.

„Vítejte v Mellitburku!“ zahlaholil šedovlasý muž v starodávném oblečení a přátelsky se na děti usmál přes obroučky brýlí.

Pepina se pokusila o pukrle, jaké ve filmových pohádkách dělají princezny. V džínách to vypadalo legračně, ale muž Pepině dvorně nabídl rámě a vedl ji přes nádvoří. Přemkovi se na něm něco nezdálo, jen nevěděl, co.

„Tak pojd', Přemku,“ otočil se za ním muž a v tu chvíli to Přemkovi docvaklo.

Brýle. Ten člověk měl na očích brýle, ačkoliv většinou je nosí zabodnuté do vlasů nad čelem. Přemek ho navíc vídal v bílém plášti, a ne v převleku středověkého hradního pána.

„Pan psycholog Diviš!“ vyhrkl Přemek a vzpomněl si, jak usměvavému muži v prvních dnech pobytu v nemocnici vzdoroval.

Přešli nádvoří a vstoupili do síně, z které vedly schody k pokojům.

„Zde je komnata dvorních dam,“ pokynul pan Diviš Pepině k místnosti s pěti palandami, „a pážata bydlí tady,“ ukázal na vedlejší dveře.

„Pážata?“ vyprskl Přemek, zato Pepina se polichoceně culila.

„Z oblečení ve skříních si vyberte, co potřebujete. Převlékněte se a za půl hodiny se všichni sejdem v hodovním sále,“ poklonil se pan Diviš a odešel.

Hodovní sál měl sice klunuté stropy, ale zařízený byl jako obyčejná jídelna s umakartovými stoly a židličkami vyřazenými z nějaké školní třídy. Na zdi visel obraz jakési šlechtičny a kousek dál velký erb se dvěma zkříženými inzulínovými pery v červeném poli.

„To je paní Mellita z Mellitburku,“ ozvalo se za Pepinou, která si uchváceně prohlížela portrét. „Je uznávanou ranhojičkou.“

Pepina se pobaveně otočila.

„Vážně,“ přikývla asi devítiletá holka. „Ve skutečnosti se jmenuje Marcela Horálková a je to doktorka

z dětské diabetologie,“ ztišila holka hlas. „Až vyrostu, budu ranhojička jako ona.“

„Jé... Joriko? Ty jsi tu taky?“ vykulil Přemek oči a ani se nesnažil skrýt nadšení, že ji zase vidí.

Postupně se v hodovním sále objevovaly další děti. Holky většinou měly dlouhé sukně a vestičky, kluci přiléhavé kalhoty a dlouhé haleny s opasky. A pak se otevřely dveře a vstoupila dáma z obrazu – paní Melitta z Mellitburku s doprovodem.

„Vítejte na mellitburské tvrzi,“ pokynula rukou. „Jsem Mellita a společně se svými pomocníky vás zasvětim do života s diabetem. Týká se to nejen vás, kteří diabetes máte, ale i vás, kteří jste zdraví a přijeli jste sem se sourozenci.“

Pepina se rozhlédla a tipovala, kdo je tu stejně jako ona bez diabetu. Ale nedalo se to odhadnout. Cukrovka prostě na nikom není znát.

„Toto je madam Koko,“ pokračovala paní Mellita. „Bude dohlížet na vaši glykémii. Vše, co vás trápí, můžete probrat se slovutným panem Divišem,“ ukázala na psychologa. „A zde tito mladí rytíři jsou strážci cukru,“ pokynula třem mladíkům. „Budou vás učit rytířským ctnostem a spolu s madam Koko hlídat vaši glykémii. Pokud splníte všechny úkoly, získáte čest být taky pasováni na rytíře.“

Jídelnou to zašumělo. Přemek se narovnal a už se viděl, jak bojuje s mečem. Pepina v mamčině dlouhé sukni se culila na všechny tři mladé rytíře naráz, div nezačala šilhat.

„Kluci budou rytíři, to je jasný. A co budou holky?“ zeptal se zvědavě vytáhlý zrzek sedící vedle Pepiny.

„Přece rytířky, blbečku,“ usadila ho Jorika.